

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členiek senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Eleny Krajčovičovej v právnej veci žalobkyne obchodnej spoločnosti **S., a. s.**, so sídlom v B.B. zastúpenej **JUDr. J. K., PhD.**, advokátom Avokátska klancelária M. & P., s. r. o., so sídlom v B.B., proti žalovanému **Daňovému riaditeľstvu Slovenskej republiky**, so sídlom Banská Bystrica, ul. Nová č. 13, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí žalovaného č. I/221/3759-18204/2006/325-r zo dňa 09. marca 2006, č. I/221/3759-18205/2006/325-r zo dňa 09. marca 2006, č. I/221/3759-18206/2006/325-r zo dňa 09. marca 2006 a č. I/221/3759-18207/2006/325-r zo dňa 09. marca 2006 na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v B. zo dňa 21. júla 2009, č. k. 1S/217/2006-31, 3S/94/2009-31, 3S/95/2009-31, 3S/96/2009-31, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v B. zo dňa 21. júla 2009, č. k. 1S/217/2006-31, 3S/94/2009-31, 3S/95/2009-31, 3S/96/2009-31 **m e n í** tak, že rozhodnutia – oznámenia žalovaného č. I/221/3759-18204/2006/325-r zo dňa 09. marca 2006, č. I/221/3759-18205/2006/325-r zo dňa 09. marca 2006, č. I/221/3759-18206/2006/325-r zo dňa 09. marca 2006 a č. I/221/3759-18207/2006/325-r zo dňa 09. marca 2006 **z r u š u j e a v r a c i a** žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný je **p o v i n n ý** zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania v sume 407,84 eura na účet advokátskej kancelárie M. & P., s. r. o., so sídlom v B. do troch dní.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v B. podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala preskúmania a zrušenia oznámení žalovaného č. I/221/3759-18204/2006/325-r, č. I/221/3759-18205/2006/325-r, č. I/221/3759-18206/2006/325-r a č. I/221/3759-18207/2006/325-r všetky zo dňa 09. marca 2006, ktorými žalovaný podľa § 53 ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o správe daní“), oznámil žalobkyni, že platobné výmery Daňového úradu B. II č. 601/230/148970/03/Kuj, č. 601/230/148979/03/Kuj, č. 601/230/148998/03/Kuj a č. 601/230/148976/Kuj všetky zo dňa 30.12.2003, ktorými bola žalobkyni v zmysle § 44 ods. 4 zákona č. 289/1995 Z. z. o dani z pridanej hodnoty účinného do 30.04.2004 určená sankcia - zvýšenie dane za zdaňovacie obdobie august 1999, september 1999, október 1999 a november 1999, nie je možné v rámci preskúmania rozhodnutí mimo odvolacieho konania zrušiť z dôvodu, že zaniklo právo na vyrubenie dane.

Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že po preskúmaní napadnutých oznámení ako aj konania, ktoré im predchádzalo, v rozsahu dôvodov uvedených v žalobe (§ 244 ods. 1, 2, 3 OSP v spojení s § 247 a nasl. OSP), dospel k záveru, že žalovaný posúdil vec po právnej stránke súladne so zákonom, že napadnuté rozhodnutia sú vecne správne a preto žaloba je nedôvodná. Pri svojom rozhodovaní krajský súd vychádzal z obsahu správneho spisu a z ustanovení § 15 ods. 13, § 45 ods. 1, ods. 2 a § 53 ods. 1, ods. 4 a ods. 7 zákona o správe daní, keď dospel k záveru, že žalovaný môže platobné výmery zrušiť len za podmienky, že žalovanému nezaniklo právo na vyrubenie dane. V danom prípade si žalobkyňa uplatňuje právo za zdaňovacie obdobie august až november 1999, z čoho vyplýva, že povinnosť podať daňové priznanie vznikla po 01.09.1999. Päťročná prekluzívna

lehota začala plynúť od 31.12.1999 a uplynula 31.12.2004. Z týchto dôvodov, keďže právo na vyrubenie dane zaniklo, krajský súd žalobu zamietol.

O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobkyni náhradu trov konania nepriznal pre jej neúspech v konaní.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyňa v zákonnej lehote odvolanie zotrúvajúce na svojich námietkach uvedených v žalobe. Uviedla, že úlohou krajského súdu bolo preskúmať v súdnom konaní zákonnosť rozhodnutí vydaných žalovaným, ako aj prvostupňovým správnym orgánom, a to v intenciách zákona o správe daní. V rámci tohto skúmania mal zodpovedať otázku, či právo žalobkyne na vrátenie zvýšenia dane za zdaňovacie obdobie august 1999 až november 1999 bolo v zmysle § 45 zákona o správe daní prekludované alebo nie. Zodpovedanie otázky uplynutia, resp. neuplynutia prekluzívnej lehoty súdom malo zásadný význam pre žalobkyňu požadované preskúmanie rozhodnutí mimo odvolacieho konania, nakoľko zrušenie/zmena platobných výmerov mimo odvolacieho konania je v zmysle dikcie § 53 ods. 7 zákona o správe daní možná len v prípade existencie práva na vyrubenie dane alebo rozdielu dane podľa § 45 zákona o správe daní. Ďalej žalobkyňa namietala, že s uplynutím, resp. neuplynutím prekluzívnej lehoty na vyrubenie dane alebo rozdielu dane sa mal súd primárne vyporiadať aj s otázkou, či platobné výmery zo dňa 30.12.2003 vydané Daňovým úradom B. II na zvýšenie dane možno považovať v zmysle § 45 ods. 2 zákona o správe daní za úkony smerujúce k vyrubeniu dane alebo rozdielu dane, spôsobujúce plynutie novej päťročnej lehoty, v ktorej je možné vyrubiť daň alebo rozdiel dane podľa § 45 zákona o správe daní. Otázku, či možno vydanie platobných výmerov na zvýšenie dane vydaných Daňovým úradom B. II dňa 30.12.2003 za zdaňovacie obdobie august 1999 až november 1999 považovať za úkony smerujúce na vyrubenie dane alebo rozdielu dane v zmysle § 45 ods. 2 zákona o správe daní, súd osobitne neskúmal ani sa ňou nezaoberal. V danej súvislosti sa obmedzil iba na všeobecný odkaz na ustanovenie § 15 ods. 13 zákona o správe daní, podľa ktorého za úkon, smerujúci na vyrubenie dane alebo rozdielu dane možno považovať doručenie protokolu o daňovej kontrole alebo spísanie zápisnice o dohode o výške dane. Posúdenie otázky, či možno považovať vydanie uvedených platobných výmerov za úkony smerujúce k vyrubeniu dane alebo rozdielu dane v zmysle § 45 ods. 2 zákona o správe daní, je jednoznačne rozhodujúce pre posúdenie a zodpovedanie otázky uplynutia, resp. neuplynutia prekluzívnej lehoty v zmysle § 45 ods. 2 zákona o správe daní a následne aj pre

posúdenie možnosti zrušiť žalobkyňou napadnuté platobné výmery v rámci preskúmania mimo odvolacieho konania. Žalobkyňa v tejto súvislosti poukazovala na skutočnosť, že jednoznačný právny názor, ktorý by samotné vydanie platobných výmerov z okruhu úkonov smerujúcich k vyrubeniu dane výslovne vylučoval, sa v príslušných právnych predpisoch a ich komentároch, judikatúre a ustálených právnych názoroch nenachádza. Žalobkyňa zotrvala na názore, že vydanie platobných výmerov na zvýšenie dane za zdaňovacie obdobie august 1999 až november 1999 zo dňa 30.12.2003 možno považovať za úkony smerujúce k vyrubeniu dane alebo rozdielu dane v zmysle § 45 ods. 2 zákona o správe daní a že právo žalobkyne na vyrubenie dane alebo rozdielu dane podľa § 45 zákona o správe daní prekludované nebolo a dňom 31.12.2004 nezaniklo v dôsledku čoho je žalovaný oprávnený v rámci preskúmania mimo odvolacieho konania označené platobné výmery zrušiť. Žalobkyňa preto žiadala, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu zmenil tak, že oznámenia žalovaného ako aj platobné výmery Daňového úradu B. II zruší. Súčasne žalobkyňa žiadala o priznanie náhrady trov celého konania.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 03.11.2009 na odvolanie žalobkyne navrhol napadnutý rozsudok Krajského súdu v B. potvrdiť. Zotrval na názore, že predmetné platobné výmery nie je možné zrušiť z dôvodu, že zaniklo právo na vyrubenie dane, o ktorej skutočnosti žalovaný zaslal žalobkyni oznámenia v zmysle § 53 ods. 4 zákona o správe daní. Ďalej žalovaný uviedol, že žalobkyňa v odvolaní uvádza rovnaké námietky ako v žalobe, ku ktorým sa žalovaný vyjadril. K plynutiu lehôt na vyrubenie dane žalovaný uvádza, že o plynutí lehôt na vyrubenie dane pojednáva ustanovenie § 45 ods. 1 a 2 zákona o správe daní. V zmysle tohto ustanovenia v daných prípadoch päťročná lehota na vyrubenie dane – určenie sankcie zvýšenia dane začala plynúť od konca roka, v ktorom vznikla povinnosť podať daňové priznanie, t. j. od 31.12.1999 a uplynula dňa 31.12.2004. Ďalej uviedol, že ktoré úkony sa považujú za úkony smerujúce na vyrubenie dane upravuje ustanovenie § 15 ods. 13 zákona o správe daní, z ktorého vyplýva, že za úkon smerujúci k vyrubeniu dane alebo rozdielu dane sa považuje len doručenie protokolu o daňovej kontrole alebo spísanie zápisnice o dohode o výške dane. Platobný výmer sa v zmysle vedeného ustanovenia nepovažuje za úkon smerujúci k vyrubeniu dane alebo rozdielu dane, pretože nesmeruje k vyrubeniu dane, ale ním sa už daň priamo vyrubuje. Z uvedeného vyplýva, že predmetné platobné výmery zo dňa 30.12.2003 nie sú úkonom smerujúcim k vyrubeniu dane, ktorý by predlžoval päťročnú lehotu v zmysle ustanovenia § 15 ods. 3 zákona o správe daní, pretože nimi bola daň (sankcia) už priamo vyrubená.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk, www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne je možné vyhovieť.

Predmetom konania v danej veci bolo preskúmanie rozhodnutí - oznámení žalovaného č. I/221/3759-18204/2006/325-r, č. I/221/3759-18205/2006/325-r, č. I/221/3759-18206/2006/325-r a č. I/221/3759-18207/2006/325-r všetky zo dňa 09. marca 2006, ktorými žalovaný podľa § 53 ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o správe daní“), oznámil žalobkyni, že platobné výmery Daňového úradu B. II č. 601/230/148970/03/Kuj, č. 601/230/148979/03/Kuj, č. 601/230/148998/03/Kuj a č. 601/230/148976/Kuj všetky zo dňa 30.12.2003, ktorými bola žalobkyni v zmysle § 44 ods. 4 zákona č. 289/1995 Z. z. o dani z pridanej hodnoty určená sankcia - zvýšenie dane za zdaňovacie obdobie august až november 1999, nemožno v rámci preskúmania rozhodnutí mimo odvolacieho konania zrušiť.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Zákon č. 511/1992 Zb. o správe daní, definuje základné zásady daňového konania takým spôsobom, že tieto vychádzajú z princípov právneho štátu, Ústavy Slovenskej republiky a medzinárodného kontextu legislatívy a nutnosti aproximácie daňového práva SR a krajín Európskej únie. V zmysle základnej zásady daňového konania sa v daňovom konaní postupuje v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a ostatných zúčastnených v daňovom konaní.

Zákon o správe daní je procesným predpisom, ktorý upravuje správu daní a poplatkov. Je súčasťou zmien právnych predpisov v rámci zavedenia daňovej reformy k 01. januáru 1993. Táto procesná norma upravuje postupy (procesy), pomocou ktorých správcovia daní realizujú úlohy a ciele určené hmotnoprávnymi normami (najmä daňovými zákonmi). Upravuje teda pravidlá postupu daňových správcov pri príprave, výkone, resp. uskutočňovaní aktov daňového konania a je (v tomto zmysle) zárukou zákonného postupu pri plnení úloh správcu dane, ako aj zárukou zákonnej ochrany práv a právom chránených záujmov daňových subjektov.

V tomto smere súčasne odvolací súd poukazuje na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, v zmysle ktorej ani záujem štátu na realizácii príjmovej stránky štátneho rozpočtu nemôže byť a nie je nadradený dodržiavaniu a rešpektovaniu práv, ktoré zákony priznávajú daňovým subjektom. Za situácie, keď právo umožňuje rozdielny výklad, nemožno pri riešení prípadu obísť fakt, že na poli verejného práva (daňového práva) štátne orgány môžu konať len to, čo im zákon výslovne umožňuje (na rozdiel od občanov, ktorí môžu konať všetko, čo nie je zakázané). Z tejto maximy potom vyplýva, že pri ukladaní a vymáhaní daní podľa zákona, teda pri de facto odnímaní časti nadobudnutého vlastníctva, sú orgány verejnej moci povinné šetriť podstatu a zmysel základných práv a slobôd. V daňovom konaní sa právne úkony, či iné rozhodujúce skutočnosti posudzujú podľa svojho obsahu. V pochybnostiach orgány verejnej moci postupujú voči daňovému subjektu miernejšie /in dubio mitius/ (bližšie pozri napr. Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. I. ÚS 241/07 z 18. septembra 2008 – www.concourt.sk).

Podľa § 45 ods. 1 zákona o správe daní ak tento zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak, nemožno vyrubiť daň ani jej nedoplatok alebo priznať nárok na daňový odpočet po uplynutí päť rokov od konca roka, v ktorom vznikla povinnosť podať daňové priznanie alebo hlásenie, alebo v ktorom vznikla daňová povinnosť bez súčasnej povinnosti podať daňové priznanie alebo hlásenie.

Podľa § 45 ods. 2 zákona o správe daní ak bol pred uplynutím tejto lehoty vykonaný úkon smerujúci na vyrubenie dane alebo jej doplatku, plyní päťročná lehota znova od konca roka, v ktorom bol daňový subjekt o tomto úkone vyrozumý. Vyrubiť a dodatočne vyrubiť daň však je možné najneskôr do desiatich rokov od konca zdaňovacieho obdobia, v ktorom

vznikla povinnosť podať daňové priznanie alebo hlásenie, alebo v ktorom vznikla daňová povinnosť bez súčasnej povinnosti podať daňové priznanie alebo hlásenie.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o správe daní rozhodnutie, ktoré je právoplatné, s výnimkou daňovej exekučnej výzvy a rozhodnutia o odvolaní proti daňovej exekučnej výzve, môže z vlastného alebo iného podnetu preskúmať orgán najbližšie nadriadený orgánu, ktorý toto rozhodnutie vydal, ak ide o rozhodnutie orgánu najbližšie nadriadeného správcovi dane, toto rozhodnutie môže preskúmať ministerstvo, a ak ide o rozhodnutie ministerstva, Minister financií Slovenskej republiky na základe návrhu ním určenej osobitnej komisie. Rozhodnutie Ministra financií Slovenskej republiky nemožno preskúmať. Podnet na preskúmanie rozhodnutia nie je oprávnený podať orgán najbližšie nadriadený správcovi dane, ktorému ministerstvo právoplatné rozhodnutie už preskúmalo.

Podľa § 53 ods. 2 zákona o správe daní podnet na preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania sa podáva orgánu, ktorý toto rozhodnutie vydal, a môže byť podaný najneskôr do troch rokov odo dňa právoplatnosti rozhodnutia, ktoré sa navrhuje preskúmať.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o správe daní rozhodnutie vydané v rozpore so všeobecne záväzným právnym predpisom orgán príslušný na preskúmanie rozhodnutia zmení alebo zruší. Orgán príslušný na preskúmanie rozhodnutia rozhodnutie zruší a vráti vec na ďalšie konanie a rozhodnutie, ak sú na to dôvody.

Podľa § 53 ods. 4 zákona o správe daní ak orgán príslušný na preskúmanie rozhodnutia zistí, že vydané rozhodnutie nie je v rozpore so všeobecne záväzným právnym predpisom, zašle o tejto skutočnosti tomu, kto podal podnet na preskúmanie rozhodnutia, písomné oznámenie. V takom prípade sa rozhodnutie nevydáva.

Podľa § 53 ods. 5 zákona o správe daní pri preskúmaní rozhodnutia vychádza príslušný orgán z právneho stavu a skutkových okolností v čase vydania rozhodnutia. Preto nemôže rozhodnutie zmeniť alebo zrušiť alebo zrušiť a vrátiť na ďalšie konanie podľa

odseku 3, ak sa po jeho vydaní dodatočne zmenili rozhodujúce skutkové okolnosti, z ktorých pôvodné rozhodnutie vychádzalo.

Podľa § 53 ods. 6 zákona o správe daní podnetu účastníka konania na preskúmanie rozhodnutia môže v plnom rozsahu vyhovieť aj orgán, ktorý rozhodnutie vydal, ak sa rozhodnutie netýka iného účastníka konania alebo ak s tým súhlasia ostatní účastníci konania.

Podľa § 53 ods. 7 zákona o správe daní orgán príslušný na preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania môže mimo odvolacieho konania platobný výmer alebo dodatočný platobný výmer zrušiť, zmeniť alebo zrušiť a vrátiť vec na ďalšie konanie, ak nezaniklo právo na vyrubenie dane alebo rozdielu dane. Ak ide o rozhodnutie neuvedené v prvej vete, orgán príslušný na preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania nemôže rozhodnutie mimo odvolacieho konania zrušiť, zmeniť alebo zrušiť a vrátiť vec na ďalšie konanie po uplynutí piatich rokov od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia.

Vychádzajúc z obsahu administratívneho i súdneho spisu ako aj z citovaných zákonných ustanovení, odvolací súd sa nie celkom stotožnil s právnym názorom žalovaného uvedeným v napadnutých oznámeniach (rozhodnutiach) zo dňa 09.03.2006 a ani s právnym názorom krajského súdu uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku.

Ako vyplýva z obsahu pripojeného spisového materiálu žalovaného v danom prípade je rozhodujúcou skutočnosťou skutočnosť, že žalobkyňa dňa 15.12.2003 podala Daňovému úradu B. II (ďalej len „správca dane“) dodatočné daňové priznanie na daň z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie august až november 1999. Daňový úrad B. II (ďalej len „správca dane“) vydal dňa 30.12.2003 platobné výmery č.601/230/148970/03/Kuj, č.601/230/148979/03/Kuj, č. 601/230/148998/03/Kuj a č. 601/230/148976/Kuj, ktorými v zmysle § 44 ods. 4 zákona č. 289/1995 Z. z. o dani z pridanej hodnoty (ďalej len „zákon o DPH“ účinný do 30.04.2004) určil žalobkyni zvýšenie dane vo výške 20 % zo sumy uvedenej v dodatočnom daňovom priznaní, pretože žalobkyňa dodatočným daňovým priznaním znížila nadmerný odpočet uvedený v daňovom priznaní. Z obsahu pripojeného spisového materiálu vyplýva, že správca dane označené platobné výmery vydal bez toho,

aby skúmal opodstatnenosť a správnosť dodatočného daňového priznania. Ďalej z obsahu spisového materiálu vyplýva, že správca dane pripisom zo dňa 04.10.2004 doručeným dňa 06.10.2004 žalobkyni oznámil, že v zmysle § 39 zákona o DPH sa medzinárodnou prepravou tovaru rozumie preprava dopravnými prostriedkami z miesta v zahraničí do miesta v zahraničí cez tuzemsko, z miesta v zahraničí do miesta v tuzemsku, z miesta v tuzemsku do miesta v zahraničí, medzi dvoma miestami v tuzemsku ako súčasť medzinárodnej leteckej a vodnej dopravy. Na účely tohto zákona sa tovarom rozumie aj elektrická energia. Elektrická energia môže byť prepravená len prostredníctvom elektrizačnej sústavy. Elektrizačnú sústavu je možné podľa názoru Ministerstva financií Slovenskej republiky považovať za dopravný prostriedok, prostredníctvom ktorého môže byť elektrická energia prepravená. Na základe uvedeného možno tranzit elektrickej energie uskutočnený do 01.05.2004 posúdiť ako medzinárodnú prepravu tovaru, čiže tranzit elektrickej energie v uvedenom období možno posúdiť ako plnenie oslobodené od DPH. Na základe uvedeného žalobkyňa žiadosťou zo dňa 23.11.2004 požiadala o vrátenie dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) za obdobie október 1998 až január 2002 z dôvodu, že daň nemala byť odvedená. Ďalšou žiadosťou zo dňa 07.01.2005 žalobkyňa požiadala správcu dane o vrátenie zvýšenia DPH zaplatenej na základe označených platobných výmerov zo dňa 30.12.2003, ktoré zvýšenie žalobkyňa zaplatila dňa 16.01.2004. Správca dane o tejto žiadosti rozhodol rozhodnutím č. 500/230/1888/05/Frg zo dňa 03.02.2005 tak, že žiadosti žalobkyne o vrátenie zvýšenia DPH nevyhovelo z dôvodu, že označené platobné výmery nadobudli právoplatnosť dňa 26.01.2004 a neboli zrušené, a preto žalobkyni nevznikol nárok na vrátenie zvýšenia dane. Následne žalobkyňa podala dňa 14.12.2005 podnet na preskúmanie predmetných platobných výmerov mimo odvolacieho konania v zmysle § 53 a nasl. zákona o správe daní, o ktorom rozhodol žalovaný tak, že žalobkyni oznámil v zmysle § 53 ods. 5 zákona o správe daní, že nemôže v rámci preskúmania rozhodnutia mimo odvolacieho konania platobné výmery zrušiť, pretože zaniklo právo na vyrubenie dane.

Z uvedeného mal Najvyšší súd Slovenskej republiky za preukázané, že v prípade vyššie označených platobných výmerov ide o rozhodnutia vydané v rozpore so zákonom. Je nepochybné, že v prípade prenosu elektriny do tretej krajiny cez územie Slovenskej republiky, ktorá môže byť prepravovaná len prostredníctvom elektrizačnej sústavy, ide o medzinárodnú prepravu, ktorá je v zmysle § 39 ods. 3 zákona o DPH oslobodená od dane. Z uvedeného preto vyplýva, že v danom prípade nebol dôvod na platenie DPH, a teda ani

dôvod na vyrubovanie zvýšenia DPH v zmysle § 44 ods. 4 zákona o DPH, a to aj napriek tomu, že žalobkyňa podala dodatočné daňové priznanie.

Pokiaľ ide o otázku, či je možné vzhľadom na lehoty uvedené v ustanovení § 53 ods. 7 zákona o správe daní, platobné výmery zrušiť, podľa názoru najvyššieho súdu v danom prípade nemožno vychádzať striktnie z ustanovenia § 53 ods. 7 veta prvá zákona o DPH, pretože je nepochybné, že v danom prípade nebol dôvod na vyrubenie dane ani rozdielu dane, a teda nemožno hovoriť o zániku práva na vyrubenie dane alebo rozdielu dane v zmysle § 45 ods. 1 zákona o správe daní, keďže právo na vyrubenie dane alebo rozdielu dane ani nevzniklo. Podľa názoru najvyššieho súdu bolo zvýšenie dane na základe predmetných platobných výmerov zaplatené zo strany žalobkyne bez právneho dôvodu.

Vzhľadom k tomu, že predmetné platobné výmery boli vydané v rozpore so zákonom, pričom nadobudli právoplatnosť dňa 26.01.2004 neuplynula lehota piatich rokov na ich zrušenie v zmysle § 53 ods. 7 veta druhá zákona o správe daní.

Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že žalovaný v prípade napadnutých oznámení č. I/221/3759-18204/2006/325-r, č. I/221/3759-18205/2006/325-r, č. I/221/3759-18206/2006/325-r a č. I/221/3759-18207/2006/325-r všetky zo dňa 09. marca 2006, vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto rozsudok Krajského súdu v B. podľa § 250ja ods. 3 veta prvá OSP zmenil tak, že oznámenia žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Správny orgán v ďalšom konaní súc viazaný právnym názorom najvyššieho súdu (§ 250ja ods. 4 OSP) opätovne posúdi návrh podnet žalobkyne na preskúmanie vyššie označených platobných výmerov mimo odvolacieho konania a vo veci opätovne rozhodne.

O náhrade trov celého súdneho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP a § 151 ods. 1 a 5 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, v zmysle ich vyčíslenia právnym zástupcom v sume

407,84 eura, ktorá suma pozostáva z náhrady za zaplatený súdny poplatok za odvolanie v sume 264,- eura (4 x 66,- eura), z náhrady trov právneho zastúpenia za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2009 vo výške 1/13 výpočtového základu za tento rok po 53,49 eura, t. j. 106,98 eura (prevzatie a príprava, podanie odvolania proti rozsudku súdu prvého stupňa) podľa § 11 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, plus 2 krát paušál po 6,95 eura v zmysle § 16 ods. 3 citovanej vyhlášky, ktorú náhradu je žalovaný povinný zaplatiť na účet advokátskej kancelárie M. & P., s. r. o., so sídlom v B. vedený v Ľudovej banke, a. s., č. X. do troch dní v zmysle § 149 ods. 1 OSP.

P o u č e n i e : Pr o t i t o m u t o r o z s u d k u n i e j e p r í p u s t n ý o p r a v n ý p r o s t r i e d o k .

V B. 22. júna 2010

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Petra Slezáková